

logeriet eller at opstille Reformer i Vestindiens Bestyrelse. Vi ville for Tiden slet ikke optage disse Themaer, fordi Opgaven efter vor Mening stiller sig væsentlig paa samme Maade, hvad man end maatte mene om dem. Der er imidlertid i den Betænkning, der er fremkommen fra det andet Mindretal, nogle Punkter, hvorom jeg tror, at det Mindretal, hvortil jeg hører, vilde have benyttet Leiligheden til at udtale sig, dersom der havde været nogen Mulighed derved; men en saadan Mulighed har ikke foreligget. Vi have nemlig haft særdeles vanskelige Forhold til Forhandling af denne Sag. Uden at gaa ind paa nogen indiskret Meddelelse om, hvad der er forefaldet i Udvalget, tror jeg dog, at det er fuldkommen bevertiget, naar jeg med Hensyn til denne Sags Gang oplyser, at først Torsdagen den 21de November forelaa Betænkningen fra det første Mindretal trykt, og at vi, indtil denne Betænkning blev trykt omdelt blandt os, vare ikke alene vidende om den Motivering, dette Mindretal maatte ville give, men tillige svævede i fuldstændig Uvidenhed om det Resultat, hvortil det maatte være kommet. Fredagen den 22de November afgav det Mindretal, hvortil jeg hører, sin Betænkning (J. Nielsen: Vor Betænkning forelaa om Onsdagen). Nei, det var vist Torsdag Morgen, vi fik den trykt; jeg tager neppe fejl, naar jeg gjentager, at det var Torsdagen den 21de November (Berg: Det var om Onsdagen). Vel, det vil i alt Fald Protokollen kunne oplyse; kan det glæde de Herrer, at vi sætte Onsdag, saa har jeg ikke det Mindste imod at gaa ind derpaa. Sovebdsagen er, at indtil det første Mindretals Betænkning blev trykt omdelt til os, vare vi øvrige Medlemmer af Udvalget fuldkommen uvidende om, med hvilken Konklusion man vilde møde, og hvorledes den var begrundet. Jeg antager, at min ærede Kollega som Mindretalsordfører vil være enig i, at dette er korrekt. (Berg: Ja!). Vel. Vort Mindretal afgav altsaa Fredag den 22de vor Betænkning; den forelaa trykt Torsdagen den 23de, og først da blev det andet Mindretals Betænkning sendt i Trykkeriet. Vi kjendte altsaa, da vi afgave vor Betænkning og fik den trykt, ikke dette andet Mindretals Indstilling og kunde ikke tage Hensyn til den, og vi vilde have forhalet Sagen, hvis vi senere havde søgt at gjøre dette Mindretals Betænkning til Gjenstand for nogen Kritik i vor Betænkning. Savde det ikke stillet sig saaledes med Udsfordrene, og havde vi ikke betragtet det som en Sag af overveiende Vigtighed, at Lovforslaget snart vendte tilbage til Folkethinget, er der eet Punkt, hvorom i alt Fald jeg tror, at vi vilde have anset det for vor Pligt og haadt det Nafte at ytre os. Det er den i den omtalte Betænkning fremsatte Lov om, hvorvidt Loven af Februar 1876 ikke maatte siges at være opbrugt, efter at Anlægget var til Ende, eller om den Bemyndi-

gelse, der derved er given Regjeringen, kan siges endnu at være bevaret ud over Tilendebringelsen af det Anlæg, der blev gjort færdigt den 3die Marts 1878, og da atter, om denne Bemyndigelse for Ministeriet maatte gjælde baade Reparation af det en Gang færdige Anlæg og eventuelle Udvidelser af det. Angaaende dette Punkt, som virkelig er et interessant Punkt, der kunde faae ikke ringe Indflydelse paa den Besvarelse, man i det Hele maatte give af Spørgsmaalet om Fællessukkerlogeriets Stilling, kunde vi som sagt have ønsket at ytre os, dersom der havde foreligget os tilstrækkelig Tid dertil; men som Sagen nu staar, tror jeg, at det vil være rigtigt for os at henholde os til den i Betænkningen afgivne Erklæring, at, hvad der end maatte menes om Fællessukkerlogeriet og den vestindiske Forvaltning i det Hele, er dette Spørgsmaal, der ikke bør træde hindrende i Veien for, at vi nu søge at enes om en virkelig Hjælp til St. Croix. Vi have tilstrækkelig antydning i vor Betænkning, hvilke mulige Ændringer vi der kunde være tilbøjelige til at gaa ind paa, dersom det stillebes som Betingelse for Enighed, og hvilke Betragtninger vi troede at maatte lægge til Grund for Prøvelsen af Understøttelsens Karakter, og jeg kan kun meget beklage, at ikke Forholdene have faaet en saadan Vending, at vi kunde enes med hinanden om saadanne større eller mindre Forandringer i Lovforslaget. Da dette ikke er slet, have vi imidlertid ikke anset det for rigtigt at fremsætte positive Forslag, men have troet det hensigtsmæssigere i alt Fald at afvente, hvorledes 2den Behandling maatte falde ud, da, hvis der blev en 3die, Tiden vel kunde være tilstrækkelig til at faae saadanne Ændringer vedtagne. Som sagt, efter den faktiske Debat, som hidtil er ført, tror jeg ikke, at der fra Mindretallets Side er Opfordring til paa dette Stadium at udtale sig videre. — Jeg modtager nu Oplysning om, at ifølge Udvalgets Protokol blev Aftryk af det første Mindretals Betænkning omdelt „Onsdagen den 21de November“; Onsdag var nu rigtignok den 20de, men jeg vil alligevel antage, at den ærede Ordfører for saa vidt har Ret, og at min Gukkommelse har stiftet mig; det forandrer imidlertid ikke Noget i det, der var Sovebdsbemærkningen fra min Side.

Winther: Efter den aldeles isolerede Stilling, jeg har indtaget i Udvalget, skal jeg fatte mig meget kort, idet jeg tror, at den Udtalelse, som er kommen fra mig i Betænkningen, tilstrækkelig klart viser, at jeg har ment, at der var et Punkt, hvor man kunde komme Regjeringens Forordning imøde, aldeles affet fra, hvilke Misgreb der kunne være begaaede baade med Hensyn til det meget omtalte Fællessukkerlogeri og med Hensyn til . . . . . Ja, jeg veed ikke, Herr Formand! om ikke den ærede Rigsdagsmand for